

סרבן השרות

בלבנון, יפתח

שביט, שוחרר מן

הכלא הצבאי

(משמאל) ומספר

על חוויותיו

מאחרי החומות

..על כלא 6 עולה ירח, אם תסרב, תהיה אורח!

בעלי המיקצוע הצבאי שלי למישרה הצבאית במחנה-הריכוז אנצאר ולהיל-אסי פקה ביחידה עורפית בלבנון. הוא הציע שלא אשלח לאל-אנצאר אלא ליחידה ה-עורפית: "כך לא תהיה במגע עם חיילים אנשים שאני מבין שאינך רוצה להיות במגע איתם, והבעיה המצפונית שלך תיפתר."

הוצאתי רישמית באותה יחידה "עור-פית", שבסיסה-האם שלה נמצא באזור תל-אביב. התייצבתי שם וסירבתי לצאת ללי-בנון. קצינת-הקישור, סרן חביבה, אשה מסורבלת ומרת-גפוש, החליטה למצות עימי את הדין. היא התקשרה לחלונות גבוהים יותר, ואחרי כמה שעות המתנה הורתה לי לכתוב מיכתב לשליש הראשי ובו בקשה שלא לשרת בלבנון.

מפי אנשים הנמצאים בקשרי עבודה עם חביבה הנ"ל, שמעתי בימים הבאים (שאר-תם ביליתי בעבודות אפסנאות ותורגויות שמירה) סיפורים אשר עירערו את אמוני באמות המידה המוסריות שלה. ארבעה ימים לאחר שגוייסתי נקראתי למישרדה, והיא הודיעה לי כי השליש הראשי החליט לשפוט אותי. היא אמרה שתשפוט אותי בעצמה. ראיתי, אגב, את המיכתב מהש-ליש. נאמר בו כי "על החייל לשרת על פי צרכי צה"ל". מישפט שניתן לפרשו כפי שרוצים.

מישפטי נוהל באופן די מזור: תוך כדי שיחה בינינו היא אמרה: "מעכשיו זה מישפט. האם אתה מוכן להישפט בפני?" אמרתי שכן. "אבל אני לא מוכנה לשפוט אותך". היא אמרה, "ואני מעבירה אותך למישפט אצל קציני-שיפוט בכיר."

הסברתי לקציני-שיפוט הבכיר את מני-עיי. אמרתי שאני מתנגד למילחמה מרא-שית, מילחמה אשר במהלכה בוצעו מע-שים אשר אינני מוכן להיות שותף להם. הסברתי, שלדעתי גורמת מילחמה מיותרת זו נזקים חמורים לסיכויי השלום, לקשרים הבינלאומיים, לדמוקרטיה, לחברה ולכל-כלה של מדינת ישראל.

אין זו מילחמה על קיומנו, אמרתי, ולפי דעתי, בשעה זו חייב כל פטריוט ישראלי אמיתי להתנגד למילחמה בכל דרך אפשר-רית. עכשיו אתה שופט אותי, ציינתי, אבל יבוא יום וההיסטוריה תשפוט את שנינו...

גבול כבר הודעתי בעבר שלא אשתר בלבנון. כשראיתי את צויה-מילואים ועליו הנוסח "שמ"פ בצפון", תיארתי לעצמי שהפעם זה יגמר בכלא. מעולם לא הייתי בבית-סוהר. חששתי להיכנס לשם. מעולם גם לא סירבתי פקודה בצה"ל. אבל המיל-חמה הנפשעת והכיבוש המרושע הובילו אותי הפעם להחליטה ש"יש גבול".

כשהגעתי ליחידה, ביקשתי מקצין-המ-לואים שלא לשרת בלבנון מטעמי מצפון. הקצין הסביר לי שיש בעיה עם מספר מתגייסים נמוך. היה עליו לספח חיילים

קודם נראה מה תכתוב עלי בעיתון. היא ענתה, "אחר-כך אחליט..." היא התיי-חסה לכתבה שהופיעה כבר על סרבני-גיוס שקדם לי, אמיר תדהר (העולם הזה 2363).

אני דן אותך

ל-21 ימי מחבוש

התייצבתי לשירות המילואים האח-רון בסוף חודש דצמבר. ידעתי שהי-פעם לא אצא לשטח. כחבר בתנועת יש

את תעמולה פוליטית, אמרה הסוהרת יוספה, כשהיא אוחזת בידה את הצינצנת שהיתה לי באוהל. זו היתה מנורה שראשה "גולח" ועליה נכתב בטוש שחור יש גבול! בעברית ובאנגלית.

כאסיר פוליטי, אשר נדון למאסר על-סירוב לשרת בלבנון, ידעתי, כמובן, שתער-מולה כזו אסורה בכלא הצבאי. זו לא תעמולה, אמרתי, זו צינצנת. זו לא צינצנת! ענתה, "כתובה על זה סיסמה". מה את מתכוונת לעשות אתה ז' שאלתי.

באלאדות מכלא 6

במדינת הגמדים

במדינת הגמדים
רעש מהומה
חצבא לבוש מדים
יוצא למילחמה
ובראש הגדוד צוחל
הפושע אריאל
מגפיים הוא נועל
שאלות הוא לא שואל
לה-לה-לה-לה...

בהאחזות כלא שש

על המאהל כוכב זורח
על כלא 6 עולה ירח
אם תסרב - תהיה אורח
דע - מפה כבר איש אינו בורח
איזו מין שלווח
ולא עושים שום דבר
איזו מין שלווח
ועוד שבוע עבר...

הימים חולפים

הימים חולפים שנה עוברת
הימים חולפים שנה עוברת
אבל המילחמה אבל המילחמה אבל המילחמה
עוד לא נגמרת...

שיר האוירון - מהדורת הסרבנים

לא נחזור בתור ארון
לך אתה אדון שרון
תוכניתך עוד נשכח
בואו ונשב בכלא שש.

מילחמתי הקטנה

מילחמתי הקטנה כבר כימעט בת שנה
קיבלתי אותה מרפול במתנה
מילחמתי הקטנה היא נורא משונה
קוראים לה שלום והיא כלל לא עונה
קוראים לה ליבי
ליבי ליבי ליבי
והיא של ליבי
ליבי ליבי ליבי...

שניים קצינים

שניים קצינים וצבא גדול
עמדו בשאתילא וראו הכל
בא שופט חקר אותם וזה הכל
שניים קצינים לצבא גדול.